

26/12 Prædiken til 2. juledag 2019. Matth. 10,32-42.

De fleste kalder dagen i dag for 2. juledag. Men dagen har også et andet navn: Sankt Stefans Dag. Vi hører i dag læsningen fra Apostlenes Gerninger om Stefanus, som mistede livet på grund af sin tro. Han var en kristen martyr. Faktisk den første kristne martyr, og drabet på ham blev starten på en heftig forfølgelse af kristne.

Men der var jo én, der greb den første sten – det er der altid, enten konkret eller i overført betydning. Og dén, der greb den første sten for at slå Stefan ihjel, var ikke hvem som helst. Denne stenkaster skulle blive én af kristenhedens vigtigste personer: nemlig apostlen Paulus.

Det er fra Paulus' absolut dårligste side, vi lærer ham at kende, fra dengang han stadig hed Saulus, eller Saul, og var en ivrig forfølger af de kristne. I sin ungdom havde han ingen problemer med at gribe den første sten. Senere angrede han forfølgelsen af de kristne, han fortrød, at han havde fået bl.a. Stefan slået ihjel.

Paulus skriver i sine senere breve, at han havde været én af kristenforfølgerne i sin ungdom, og dermed havde begået en stor uret.

Men hvordan gik kristenforfølgeren Saulus hen og blev apostlen Paulus?

Der måtte noget ganske særligt til, for at Saulus kunne blive til Paulus, altså blive omvendt til kristentroen. Han blev gjort blind af Gud, da han på en vandring til Damaskus mødte stemmen fra den opstandne Kristus: *"Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig"?*

Da blev Paulus klar over, at han ved at forfølge de kristne forfulgte Kristus selv. Og han fortrød sin ungdoms gerninger og kom til tro. Og fik sit syn igen, for nu kunne han jo SE sandheden. Med det overbeviste blik. Men der var masser af andre til at overtage kristenforfølgelserne efter ham. Efter Stefans død bliver de kristne så forfulgte, at de fordrives fra Jerusalem. Og det var selvfølgelig ikke godt. Men det havde dén sideeffekt, at de forfulgte tog kristentroen med sig og spredte troen uden for Jerusalem. Det kan nok ikke have været en del af forfølgernes plan, at forfølgelserne bare øgede antallet af kristne uden for Jerusalem. Men det var dét, der skete.

Stefanus døde for sin tro. Og Paulus blev den førende udbreder af kristentroen, fordi han bredte sin forkyndelse ud til alle – ikke blot til jøderne. Alle, uanset tidligere religion, kunne blive kristne, mente Paulus. Hans forvandling fra forfølger til forkynner var så stor, at man i middelalderen afbillede det symbolsk: før omvendelsen afbildes han som en ulv, efter omvendelsen som et lam.

Paulus er beviset på, hvor omvæltende det kan være at møde kærligheden i Gud, i Kristus. Steningen af Stefan er noget, der sker efter Jesu død og opstandelse. Steningen sker netop, fordi Stefanus troede på Jesu opstandelse. Men før sin død havde Jesus forudset, at noget sådant ville ske efter hans død og opstandelse. Og det var denne forudsigelse, vi netop har hørt i 2. juledags Evangelietekst, hvor Jesus bl.a. siger:

"Se, jeg sender profeter og vise og skriftkloge til jer; nogle af dem vil I slå ihjel og korsfæste, andre vil I piske i jeres synagoger og forfølge fra by til by".

Og netop til Jerusalem siger han:

"Jerusalem, du som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke"...

Nej, sådan skulle det ikke blive. Har I nogensinde holdt høns? Vi havde høns, da jeg var barn. De udrugede også kyllinger, selvom naboerne var trætte af vores hane, tror jeg, som galede på stort set alle tider af døgnet. Men han var jo nødvendig for at få kyllinger. Jeg har ofte set kyllingerne komme pilende fra alle retninger for at søge ly under hønemors vinger, som hun beredvilligt løftede op, så de kunne putte sig ind, hvis der var den mindste fare i sigte.

Nogle gange kaldte hun på dem, så hun var sikker på at få selv de mest stædige ind under vingerne. For deres eget bedste. Og det var helt sikkert, at der altid var én kylling, som ikke kunne dy sig, og stak hovedet ud næsten med det samme for at kigge. Men det gjorde sådan set ikke så meget. Det vigtigste var, at den

havde været med og ikke havde siddet hønemors kalden overhørig.

Så når Jesus gerne ville have haft Jerusalems indbyggere ind under sine vinger, så var det ikke for at sætte dem i bur – men tværtimod for at sætte dem fri til at leve under beskyttende vinger, i dén frihed, troen giver. Men dén frihed valgte Jerusalem fra, siger Jesus, så nu vil de blive overladt til sig selv. De har mistet vingernes beskyttelse, og nu må det gå sin gang, med Jesu korsfæstelse, død og begravelse.

For jeg siger jer: Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: "Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn"!
Hov. Dé r gik vi lige fra trussel – til løfte. Glædeligt budskab. Der ER altså glædeligt budskab i 2. juledags prædikentekst, hvor trist den end kan forekomme at være. For hvornår siger vi ordene "Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn"? Det siger vi i den kristne gudstjeneste. I nadverritualet.

Først siges det:

*"Hellig er Herren, Gud den Almægtige,
Han, som var, og som er, og som kommer".*

Og dernæst:

"Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn".

Altså Kristus.

Der er en chance mere til dem, der ikke kom med ind under vingerne i første omgang.

Jerusalems indbyggere. Os selv. Springet er stort – fra juleaftens Jesusbarn i krybben og englesang på marken – til 2. juledags martyrdød ved stening. Og så alligevel: Bethlehem og Stefanus hænger sammen. Den kristne fortælling har altid haft modstand på sin vej. Der var jo ikke plads til dem i herberget. Og der er ikke altid plads til godheden. Netop derfor satte salmedigteren H.A. Timm sig i 1852 ned og skrev følgende salmetekst – her er det vers 3 i salmebogens nummer 50:

*"Under dine vingers skygge
som i barndomshjemmets trygge
vandrer vi trods storm og slud;
fries vi end ej for fare,
dog fra mørkets magt og snare
du bevarer os, vor Gud".*

Amen.

Salmer:

122: [Den yndigste rose](#)

117: [En rose så jeg skyde](#)

118: [Julen har englelyd](#)

123: [Her kommer, Jesus, dine små](#)

121: [Dejlig er jorden](#)